

ΤΑ ΚΑΝΤΑΡΙΑ

Στο παλιό Σουφλί υπήρχαν 4 καντάρια. Το 1ο ήταν εκεί που είναι σήμερα η Στρατιωτική Λέσχη, αλλά πριν από χρόνια το μετέφεραν κοντά στο σταθμό, στην πλατεία όπου το σπίτι του Νίκου Τιάκα.

Το 2ο ήταν στου Αραμπατζή το πηγάδι, διότι τότε ο δημόσιος δρόμος κατέβαινε από κεί, περνούσε απ' του Καλδόγλου, από του Καλπάκα και απ' το "γκετσεμέκ" δηλ. τη διασταύρωση της σιδηροδρομικής γραμμής, ακολουθούσε όπως και τώρα προς Κιόυντερε. Όταν το 1906 έγινε η Φάμπρικα /μεταξοεργαστάσιο/ του Ιταλού, για να περνά από το εργοστάσιο, χαραχτηκε όπως είναι σήμερα.

Το 3ο καντάρι ήταν στο σταυροδρόμι "Κασπάρ" και το 4ο στο παρεκκλήσι του Προφήτη Ηλία.

Η ζύγιση γινόταν όπως και σήμερα. Αφαιρούσαν το απόβαρο του αμαξιού και φορολογούσαν το υπόλοιπο. Η φορολογία ήταν 12 % σε είδος. Μόνο από τα σταφύλια έπαιρναν δραχμές. Πιο παλιά η φορολογία γινόταν κατά προσέγγιση με το μάτι, αλλά έτσι γίνονταν αδικίες.

Τα καντάρια τα έφερε πρώτος ο έμπορος Σταματάκης και για να πληρωθεί την αξία τους πέρα από το φόρο 12 % έπαιρνε από τον καθένα ένα δίλεπτο. Όμως για να μη γίνεται κι αυτό, συμφώνησαν όλοι κι έβαλαν ένα ποσό και τα ξεπλήρωσαν. Τα καντάρια χρησιμοποιήθηκαν κανονικά ως το 1913 που ήλθαν οι Βούλγαροι.

Η πλειοδοσία της "δεκάτης" γινόταν μπροστά στον Δήμαρχο και τον Τούρκο Γραμματέα και κατακυρώνονταν σε πλούσιους εμπόρους όπως ο Νίκος Τιάκας, Αθαν. Κακαλής, Γκιρτζής, Σταμ. Κούκος. Οι πλειοδότες της δεκάτης συνήθως κέρδιζαν, αλλά καμιά φορά και έχαναν όπως ο πάπος Σταματάκης. Ο δεκατιστής έμπορος μπορούσε να νοικιάσει και ένα χωριό ή πολλά χωριά, όπου είχε και αποθήκες. Τη δεκάτη των χωριών την προκήρυσσε ο Καϊμακάμης /Έπαρχος/ του Σουφλίου.
